

מסורת הע"ס

(א) פ"י פ"ט ע"ו ט"ז ד"ה... (ב) פ"י פ"ט ע"ו ט"ז ד"ה... (ג) פ"י פ"ט ע"ו ט"ז ד"ה... (ד) פ"י פ"ט ע"ו ט"ז ד"ה... (ה) פ"י פ"ט ע"ו ט"ז ד"ה... (ו) פ"י פ"ט ע"ו ט"ז ד"ה... (ז) פ"י פ"ט ע"ו ט"ז ד"ה... (ח) פ"י פ"ט ע"ו ט"ז ד"ה... (ט) פ"י פ"ט ע"ו ט"ז ד"ה... (י) פ"י פ"ט ע"ו ט"ז ד"ה...

תורה אור השלם

1 ובלא אשר אמרתי אלוהים תשמרו ועם אלהים אחרים לא תחידו לא יקטעו על פיך... סמות כ"ב

הגהות הב"ח

(א) נ"ב וזהו נכון לחובו את המוס וכו' ודלמא לא היא ע"כ:

עם השמש. צדור החמה זורחת: כלי לכן. שהוא קשה לכנס ולרין ג' ימים ומחמירין על עולמן ככ"ט: שטוענין. את היוםים נקורות בית הדב ואת הענינים בעיגולי הגת שלה היו עולרין אותן בגלגל כמו שלנו אלא שטוענין אותן בקורות כבדן והיא דגת קרי עיגולין שהיו דפין עבין עשין עיגולין ושון שטוענין

אותן מצדוד יום והמסקה הולך וזב כל השבת. ובגמרא (דף י"ט). פריך מאי שנה דלא פליגי ב"ט כהא ומפרש משום דאי נמי עביד להו בשבת ליכא חיוב חטאת דכי אמרי' סמיטת זימית וענינים אב מלאכה נפ' חזית שנסברה (לקמן דף קמ"ג). הני מילי בזימית וענינים שלא ריקקן מצדוד יום דהוה ליה מפרק דבר ממשאו הגלגל כמובי והיא מולדת דגם אכל הכא אין עומדין קורה על גבי זימית עד שטומיין מחלה בזימית וכן ענינים דורכין אותן מחלה כרגל וכלאו קורה נמי משקה נפיק ממילא אלא דלא נפיק שפיר כי השתא ולא דמי לדש: גמ' מאי שנה כסולו כו' ל"ג לה הכא אלא לקמין) בגמרא שון שטוענין: מאן שנה נסינא מיס לדיו. ואע"פ שלא גיבל הדיו זו היא שריימו והיו לשה ידידיה כזכי ומחייב משום לה דהא מתמינין ליכא גיבול ואפליגו בה מצדוד יום מכלל דבשבת טייב חטאת הוא: האחרון חייב. משום לה שהוא אז מלאכה ט: אפר. לאו בר גיבול הוא: עפר. בר גיבול הוא לטיט של בנין: והא עניא. תמי מתינתא חדא דאפר וחדא דעפר: מדי גבי הדיו (ס' פניניו. חדא תניא ר' חייא וחדא תניא רבי אשיטא וחדא מייניהו מניא לעפר אפר: אפר: פוסקין. פוסקין. עושין נגד קטן משפת המעין לגנה: מוגמר. לבונה ומיני בשמים נותנין על האש ומעשין הנגדים שהיא ריחן נודף: גפרית. תחת כלי כסף שמליירין בהם פרחים ולורות נחרט ומעשין בגפרית והן משחירות וניכרות וקורין ילי"ר: קילור. תחבושת שקורין לחי"א: ואפסלגניס. רעיה: כרחיים של מים. וכ"ט כרחיים של יד ושל חמור דלדס מנווה על שבתת בהמחו: שיטתו מצדוד יום. מפני שמשמעת את הקול ואוושא מילתא בשבת ואיכא זילתא: לרבות שביטת כלים. דכמיז לעיל מינה למען יטו שוך וחמורך וגו': והשתא דאמרת בים הלל איס להו שביטת כלים. גמלי. דהא על כרחין האי מתניתא בית הלל מדשרי בהין וקמי דרחיים אפור משום שביטת כלים: מוגמר ונפרים אמאי שרו.

יצאות השבת פרק ראשון שבת

יח.

אבל בשכר אסור פירוש שכיר יום כ"ד"א תכלוש אבל במחזור אסור ובעיר אחרת בין תכלוש בין במחזור מותר אמר ר"ש בר כהנא בשם רבי אחא בשבת ובאבל ובע"ז הלכה כר"ש בן אלעזר ורבינו תם נמי כשנה את צימו לא סמך על תשובתו ולא רצה להמיר: ומיהו כשהו מותר כרשב"ג בדשבה רביעית לעשות כצרכות ולא כצרכות יום וכשכרלא אומר לנכרי לתקן מעלים או לקנות אל יאמר תעשה לתמר דל"כ הוה כשכיר יום אלא תעשה לכשתלך ואם הביא לו נכרי כליו ויודע שככסן בשבת אסור ללבוש בשבת דלמך לקמן (קכג). נכרי שהליק נר כשכיל שיראל אסור להשתמש לאורה (מוסקות י"ט):

אבל דיו דלאו בר גיבול הוא. והא דלמך בזמנה מדליקין (לקמן דף קכ. וס) כל השמינים ימים לדיו איבעיא להו לגבול או לעשן לאו דוקא גיבול אלא גיבול האי גיבול היינו עירוב בעלמא ואם תאמר והא מורסן דלמך כפרק בתרא (דף ק"ט: וס) דלאו בר גיבול הוא וקאמר התם ר' יוסי ברבי יודיה אינו טייב עד שיגבל וי"ל דהתם לנדי קמח קאמר דליתו בר גיבול אבל בר גיבול הוא טפי מדיו ולהכי לא מיימי מיינה הכא אדיו ומכאן קשה על המפרש אהא דלמך בצ"ה כפרק המציל (דף לז: וס) קייטמא שרי היינו כשומנין מיס לתוס לשרוק התנור טייב הואיל ולא בר גיבול הוא והא משמע דלדרכה דמידי דלאו בר גיבול הוא חייב טפי אלא יש לפרש קייטמא שרי בלא מים לשרוק התנור כטיבו וקמ"ל דלא גזרין שמה יגבל ציי"ט:

ומתפאה והולכת כל השבת כו"ה. ואם תאמר הא דלמך כפרק שמונה שרצים (לקמן דף קח: וס) קילורין מע"ט ומינה תחת העין בשבת וא"כ בשבת נמי שרי להניח יש לומר דלקמן מיירי בחדש כריח ואינו מניח בעין לרפואה אלא תחת העין לפענוג וליכא למיחש לשחיקת סממנים והכא מניח בעין לרפואה ולא שריא אלא מערב שבת):

אונין של פשתן טאי טעמא שרו. הא דנקיט אונין טפי מדיו וקממנין וכרשינין משום להחם שפיטא לדיכא מעשה כלל אבל צאונין התנור עושה קלת מעשה כשמחממו ועוד דבהך לא הוכיר כלי אבל גבי אונין הוכר התנור:

ול"מא מר בשום שביבת ב"ב. ואם תאמר למאי דמסיק מאן תנא שביבת כלים דאורייתא כ"ט מאי פריך רב יוסף ולימא מר משום שביבת כלים וכו' אינו יתר טוב כמו שפרש"ט דבה שמשמעת הקול ואמי ככ"ה וי"ל דלא כבירא ליה לרב יוסף טעמא להשמעת הקול כלל ומסתברא ליה טפי לאוקמה ככ"ט משום שביבת כלים וגראה דבה סבר דטעמא דכ"ט לאו משום שביבת כלים הוא אלא סבר דטעמא דכ"ט דגורין דילמא אחי למעמד בשבת דאי לרבה נמי טעמא דכ"ט משום שביבת כלים למה היה לריך רב יוסף להביא הכרייתא והא ממני' היא דאכרי בית שמאי משום שביבת כלים ועוד דלמך לקמן (דף י"ט). הני דאי עביד להו בשבת חייב חטאת גזרו בית שמאי עם השכח משמע דטעמא דבית שמאי משום גזירה ולא משום שביבת כלים ולרב יוסף לא תקשה אמאי (לא) אכרי בית שמאי טעמא קורה משום שביבת כלים דהתם אחי ממילא אחי מכל הכן דמתמינין ואם תאמר לרבה הך כרייתא דשביבת כלים אמאי תרמייה ויש לומר דרבה סבר דכרייתא דשביבת כלים בית שמאי

עין משפט
נר מצוה

ק"ד א מ"י פ"ח מה"ל שבת הלכה טו סמג
למין ס':

ק"ה ב ג מ"י פ"ג מה"ל שבת הלכה כ' פ"ו הלכה טו סמג טו טור שרי' אר"ח סימן רנב ספ"ה ה' סימן רמז ספ"ה ה':

לענין רש"י

גמלי"ר (גמלי"ר). לומר (לגוף את המתנת באמצעות נפשו). לד"ר. רש"י לענין. אימ"א (אי"מ). הכה.

תום ישנים

(א) ח"י התם אינו משום קילור תנור בהחפזת אלא שורה הקילור בתום ונגידי דדיה ללא למינור שיוע"כ לא תהיו לו אלא ע"י שרייה ואחרים סבורין שלמין מים היא לך:

רבינו הגאון

אילו שפעניו כברייתא. פתיחה מים לנינה בע"ש. והנחה נוספת תחת הכלים. והנחה נפית תחת הכלים. כולן מותרין. וכן קילור על העין בע"ש. ואיפסלגניו על המכה ומתפאה והולכת בשבת. ואג"ו דקיי"ל כב"ה ובי"ה לית להו שביבת כלים. נתינת חטים ברחיים של מים בע"ש להטותן בשבת אסור. ולא אסור משום שביבת כלי אלא רב יוסף. אבל רבה אפר טפני שמשמעת את הקול. ומותרה כסמכר.